

פרוטוקול מס' ~~270~~ 271

מישיבת ועדת השירותים הציבוריים
יום ג', ד באדר תשל"ז - 22.2.77, שעה 11.00

נסח:

חברי הוועדה:
ח. גרוסמן - היו"ר
י. בארי
ס. ידיד
צ. לינקר
ב.צ. קשת
ח. שמעוני

מוזמנים:
ש. נעמן - היועץ המשפטי של משרד הבריאות
פרופ' ל. מילר - משרד הבריאות
ט. שפניץ - משרד המשפטים

יועץ משפטי לוועדה: י. אליאסוף
מ"מ מזכירת הוועדה: ו. מאור
רשמה: צ. ספרן

סדר היום: חוק הפסיכולוגים, חש"ו-1976.

- 1139 -

(22.2.77 כ"ז אדר)

אני פותחת את הישיבה.

היו"ר ח. גרוסמן:

חוק הפסיכולוגים, תשל"ו-1976

סעיף 37:

ש. נעמן:

אם במסגרת דיון משמעת יראה לוועדת המשמעת שלמעשה של הפסיכולוג רקע נפשי או שאינו מסוגל לעמוד בדיון מסיבות נפשיות, ושאינה הוועדה להפסיק את עבודתה ולהעביר את העניין לוועדת הרישום, שחנהג לפי הוראות פרק ד. אם לאחר מכן מחליטה ועדת הרישום שאין טעם לפסול את הפסיכולוג, חוזר העניין לוועדת המשמעת כי העבירה המשמעת בעינה עומדת.

ס. ידיד:

כותרת הסעיף היא - פסיכולוג חולה נפש. כלומר, אמנם מדובר בסעיף על חשש סביר שיש לוועדה, אבל למעשה אין ספק שהוועדה הגיעה למסקנה כי הפסיכולוג הוא חולה נפש. על ידי כך מכתים, מצד אחד, את שמו של הפסיכולוג בכך שאומרים שהוא חולה נפש; מצד שני מאלצים אותו לעבור את כל התהליך לפי פרק ד' ובסופו של דבר יכול להתברר שכל החשש של הוועדה לא היה ולא נברא.

י. בארי:

בדרכי המשפט הרגילות עושים הבחנה בין נאשם שאינו מסוגל לעמוד לדיון מחמת מצבו - כפי שנאמר כאן ברישה - לבין מצב שבו הוא מסוגל אמנם לעמוד לדיון, אבל בית-המשפט קובע שבעת ביצוע העבירה לקה במחלת נפש ולכן אינו אחראי למעשה. כאן נבלעו שני הדברים במשפט אחד. נניח לרגע שהאלטרנטיבה השניה היא העומדת כאן, הווה אומר - שכרגע מסוגל הפסיכולוג לעמוד לדיון אלא שבעת המעשה שעשה לא היה בקו הכריאות. האם הדיון זהה בשני המקרים? מכאן עולה שבשני המקרים הדיון זהה ונראה לי שיש מקום להבחנה ולא רק סילולית.

צ. לינקר:

פסיכולוג שונה ממושע רגיל המסוגל להעמיד פנים שהוא חולה נפש או שהיה חולה נפש בעת ביצוע המעשה. ואם מתברר שפסיכולוג, שאחראי על בריאות הנפש של אחרים, הגיע למצב שאינו שולט על נפשו הרי שהוא פסול לעיסוק במקצוע זה.

ש. נעמן:

לחבר-הכנסת בארי: נניח שמוגשת חלונה על פסיכולוג. ועדת המשמעת מתכנסת ודנה בעניין. באותו דיון יכול הפסיכולוג לטעון כי היה חולה בעת ביצוע המעשה. לוועדת המשמעת אין ברירה אלא להפסיק את פעולתה ולהעביר את העניין לוועדת הרישום שתעביר אותו לוועדה רפואית. כל מסקנה של הוועדה הרפואית מועברת לוועדת הרישום וזו פועלת לפי המלצת הוועדה הרפואית. אם מסקנת הוועדה הרפואית היא שאין חשש סביר בדבר מחלתו של הפסיכולוג חוזר העניין לוועדת המשמעת כי העניין המשמעת קיים.

ב.צ. קשת:

האם ועדת משמעת, המורכבת מעורך-דין, משפטן ושני פסיכולוגים, יכולה לדווח בכלל על חשש סביר למחלת נפש מבלי להסתמך על חוות דעת רפואית?

י. אליאסוף:

יש שתי מערכות בחוק: מערכת של מחיקה מן הפנקס מסיבות רפואיות ומערכת של מחיקה מן הפנקס מסיבות משמעתיות. המערכת הראשונה פועלת לפי פרק ד', על ידי רופאים בעיקר; המערכת השניה פועלת על ידי ועדת משמעת שמורכבת ממשפטן ומשני פסיכולוגים. בנייה שהוגשה לוועדת החלונות תלויה על פסיכולוג שגילה רשלנות במילוי מקצועו. ועדת החלונות מביאה את החלונה לוועדת המשמעת ולוועדת המשמעת מתגלה, חוץ כדי דיון, שהפסיכולוג אינו יכול לעמוד לדיון מחמת מאלת נפש או שהיא חוששת כי לא היה אחראי למעשיו בעת שהתרשל במילוי תפקידו.

האם מותר לוועדה להביע חשש?

ב.צ. קשת:

היא חוששת לפי התרשמותה.

י. אליאסוף:

כל מה שנאמר בסעיף זה הוא שהוועדה רשאית להמשיך לרוץ במקרה גם כשיש לה חשש מביר, אבל היא רשאית לבקש מוועדה רפואית לבדוק את העניין ואז על יסוד המלצת הוועדה הרפואית יכולה ועדת הרישום, לפי פרק ד', למחוק את הפסיכולוג מהפנקס בהסתמך על בסיס רפואי.

ב.צ. קשת:

האם אין זה מסוכן למסור לשלושת חברי ועדת המשמעת את הסמכות להביע חשש רפואי כאשר לא זה המקצוע שלהם?

מדובר רק על חשש.

י. אליאסוף:

אני מציע שכל שייאמר כאן הוא: היה לוועדת המשמעת חשש שהפסיכולוג חולה נפש, תנהג כאמור בפרק ד'. כלומר, תעביר אותו לוועדה רפואית.

י. בארי:

לחבר-הכנסת קשת: גם בבית-המשפט כשיושב שופט, שאיננו רופא, ועולה בראשו החשש שהנאשם שלפניו חולה נפש הוא מעביר אותו לבדיקה פסיכיאטר מחוזי. ניתן לטעון גם שם שהשופט אינו רופא, אינו פסיכולוג, אינו פסיכיאטר. למעשה זה הרעיון הגלום גם כאן: כשפסיכולוג נאשם בעבירה משמעתית, טובא בפני ועדת משמעת וזו חושבת שהוא חולה נפש, היא מעבירה אותו לבדיקה. היא עצמה אינה פוסקת טאופה.

לדבריו של עורך-דין נעמן: כל הבחנה שתעשה הוועדה איננה עניין לכאן ולא היא שתקבע. בניח לרגע שפסיכולוג ביצע את המעשה שעה שהיה חולה נפש, אבל כרגע אינו חולה ומסוגל לעמוד לדין והוועדה הרפואית מחליטה שלא למחוק אותו מפנקס הפסיכולוגים. מה תעשה במקרה זה ועדת המשמעת? מסיבה זו אני מציע לומר: היה לוועדת המשמעת חשש - אני מוכן לוותר על המלה "מביר" - שהפסיכולוג חולה נפש, תעביר אותו לוועדה רפואית והוועדה הרפואית תקבע מה שתקבע.

הינ"ר ח. גרוסמן:

השאלה איננה אם האדם יכול לעמוד לדין או לא אלא אם הוא יכול להיות פסיכולוג, ואם הוא אינו יכול לעמוד לדין אבל לא יכול להיות פסיכולוג, ואם הוא אינו יכול לעמוד לדין על וחוטר-שהוא אינו יכול להיות פסיכולוג. מכאן שכל השאלה אם הוא יכול לעמוד לדין או לא אינה צריכה לעניין אותנו אלא רק השאלה אם הוא יכול להיות פסיכולוג או לא.

י. בארי:

מה את מציעה לעשות בשתי השורות הראשונות?

הינ"ר ח. גרוסמן:

אני מסכימה להצעתך, אבל מוכרח להיות לה המשך: אם החשש היה חשש שוא או שהוועדה הרפואית קובעת שבחינתה אין למחוק את הפסיכולוג מהפנקס, תשיך ועדת המשמעת בדיוניה באותו מקרה פנקודת מכתה היא.

פרופ' ל. סילר:

לגבי אדם שהיה מופרע בעת המעשה: היו מקרים של שיקום האדם אחרי השעייתו או אחרי מחיקתו מן הפנקס עקב העובדה שחלה.

י. אליאסוף:

כדי לענות על חששו של חבר-הכנסת קשת אולי נאמר בסעיף 37 יחול לא רק לגבי מחלת נפש אלא לגבי מצב בריאות סתמי, כאשר ועדת המשמעת נתקלת בנאשם שמחמת מצב בריאותו - לא בשל מחלת נפש - עשה מה שעשה או שבשל

י. אלי אסוף:

מצב בריאותו אינו מסוגל לעמוד לדין. על ידי כך אנחנו מונעים את החשש של חבר-הכנסת קשת שוועדת המשמעת תכתים את הפסיכולוג בחשש שזוהי חולה נפש.

פרופ' ל. סילר:

יש באמת גם מצבים גופניים שמספיעים על התנהגות האדם, כמו מחלת הסכרת

למשל.

י. אלי אסוף:

כשאומרים "מצב בריאות" זה כולל גם מחלת נפש.

פרופ' י. סילר:

על כך אינני יכול להביע דעה. המשפטנים הם שצריכים לקבוע מה תהיה

ההשפעה של טענה כזאת בבית-המשפט.

י. אלי אסוף:

האם אפשר לומר על אדם שלוקה במחלת נפש שמצב בריאותו נפגם?

פרופ' ל. סילר:

אני אישית חושב שאפשר לומר כך, אבל אינני יודע מה יגידו המשפטנים.

היו"ר ח. גרוסמן:

אולי נדבר על בריאות פיסיית או נפשית?

מ. ירדי:

ההפניה כמעט זהה היא לפרק ד' שבו מפורט במה מדובר.

י. אלי אסוף:

גם בפרק ד' מדובר על פסיכולוג שאינו מסוגל לעסוק במקצועו מחמת בריאות.

מ. ירדי:

אם הסעיף ידבר על טעמי בריאות הוא יספק אותי בהחלט.

י. אלי אסוף:

חבר-הכנסת בארי הבחין בין שלב ההעמדה לדין לבין שלב-האשמה ואף נשאלת השאלה אם לגבי שלב-האשמה אפשר לתת בכלל לפסיכולוג את האפשרות להחזונו בפני האשמה משמעתית על ידי כך שיטען שלא היה אחראי למעשיו בשעה שביצע את המעשה. אני מבין שחבר-הכנסת בארי אינו שלם כל כך עם אפשרות זו.

י. בארי:

בעניין זה אני בהחלט מקבל את האפשרות - שגם נובעת מנוסח הסעיף עצמו - שאדם שהוא בריא כיום בנפשו ומסוגל לעמוד לדין היה חולה נפש בשעה שביצע את המעשה או המחדל שעליו הוא נאשם. מפריע לי השידוך שבין שלב ההעמדה לדין ושלב האשמה ולכן אני חושב שיש לכתוב: היה לוועדת המשמעת חשש שמטעמי בריאות אין פסיכולוג יכול לעסוק במקצועו, תנהג כאמור בפרק ד' ותעביר אותו לוועדה רפואית. לא צריך להכניס כאן את ההבחנה אם הוא מסוגל או לא מסוגל לעמוד עכשיו לדין, או אם היה אחראי למעשיו או לא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע המעשה שעליו הוא נאשם.

היו"ר ח. גרוסמן:

ומה קורה אם הפסיכולוג היה חולה נפש בעת ביצוע המעשה בלבד?

י. בארי:

זוהי קורה בבית-המשפט כאשר עושים שם את ההבחנה? - אם עולה הטענה שהנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין שולחים אותו לפסיכיאטר מחוזי שבדק אותו; אם הטענה היא שבשעת המעשה היה חולה נפש, גובים ראיות. אבל פה נאמר שבשני המקרים שולחים את הנאשם לוועדה רפואית ואם היא לא מוחקת אותו

י. בארי:

מחזירים את ענינו לוועדת המשמעת. השידוך בין שני הדברים מסובך.

י. אליאסוף:

לא ענית על שאלתי אם צריך בכלל לתת לפסיכולוג את האפשרות להחגוג בפני אשמה משמעתית על ידי כך שיטען שלא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע המעשה או המחדל.

י. בארי:

בזה צריכה להכריע ועדה רפואית.

י. אליאסוף:

החוק צריך להכריע אם לתת לו אפשרות הגנה זו או לא.

י. בארי:

רק ועדה רפואית יכולה להכריע בענין זה.

י. אליאסוף:

דוגמה מתחום אחר: בחוק הפלילי יש הגנה של שכרות. אדם שביצע עבירה פלילית ותוך כדי ביצועה היה שיכור, בנסיבות מסוימות יכולה השכרות להוות הגנה. נניח שעורך-דין ביצע עבירה משמעתית על פי חוק לשכת עורכי-הדין ומביאים אותו בפני בית-דין משמעת. אותו עורך-דין טוען שהיה שיכור בשעת ביצוע העבירה. האם לדעתך צריך בית-הדין המשמעת להתחשב בהגנה זו של שכרות? לפי מיטב הכרתי, לא. בסעיף שאנחנו דנים בו נאמר מטריאליט שהטיעון של מחלת נפש זו כן הגנה ועל הוועדה להתייחס לשאלה המטריאליט אם זו הגנה או לא.

י. בארי:

אם מוחקים את השורות האלה לא מתעוררת השאלה הזאת. אני מציע למחוק אותן ולכתוב: היה לוועדה חשש שמטעמי בריאות אין הפסיכולוג מסוגל לעסוק במקצועו כראוי, תנהג לפי הוראות פרק ד.

ט. שפניץ:

כל הענין מתחיל התהליך משמעת. האם התהליך הזה צריך להעצר כל פעם בגלל טענה של הנאשם על מצב בריאותו? טעמי בריאות זה מונח רחב מאד. האם כל סיבה בריאותית תהיה טענה הפסקת התהליך המשמעת והפניה לוועדה רפואית? אינני בטוחה שזה מוצדק.

דבר נוסף: בכל זאת צריך לציין עובדתית

מה היה באותו רגע שהנאשם עבר את העבירה - אם היה חולה במחלת נפש או לא - והענין צריך לחזור לוועדת המשמעת. ועדת המשמעת עושה עיקוף כדי לראות אם החשש של מחלת נפש נכון או לא נכון, אבל הענין צריך לחזור אליה כדי לסגור את התהליך המשמעת וכדי להשיב לסתלונן.

צ. לינמיר:

אני מציעה לכתוב: היה לוועדת משמעת חשש שמסיבות בריאותיות פסיכולוג לא ביצע כראוי את עבודתו ו/או אינו מסוגל לבצע אותה... על ידי כך אנחנו כוללים גם את העבר וגם את ההווה ולא רק את ההווה כפי שהציע חברי-הכנסת בארי.

הי"ד ח. גרוסמן:

אני מציעה להכניס לסעיף שני אלמנטים: (1) מחמת מחלה אין הפסיכולוג יכול לעסוק במקצועו כראוי; (2) מחמת מחלה לא היה הפסיכולוג אחראי למעשיו בעת המעשה או המחדל שהוא נושא האישום.

י. אליאסוף:

אינך רוצה להכניס אלמנט שלישי - מחמת מחלה אינו מסוגל לעמוד לדין?

הי"ד ח. גרוסמן:

אם הוא לא יכול לעמוד לדין בפני ועדה משמעתית איזה פסיכולוג הוא יכול להיות?

אם אדם נמחק מהפנקס בגלל דפרסיה עמוקה
וחזר לאיתנו לאחר טיפול אפשר לדבר

פרופ' ל. מילר:

על רישום מחדש.

נשארת עדיין השאלה אם להכניס בנוסח
שאני מציעה את האלמנט השלישי.

היו"ר ח. גרוסמן:

י. בארי:

בחוק הפלילי נקבע שמזכים את מי שבשעת
ביצוע העבירה לא היה אחראי על מעשיו.
מר אליאסוף עורך את השאלה אם יש לנהוג כך גם בדיון משמעת. אני נוטה
לחשוב שאין לנהוג כך, אבל כדי לא להכריע אני מציע לא להכליל זאת
בסעיף. הייתי משאיר את הסעיף בנוסח הבא: היה לוועדת משמעת חשש שמחמת
מחלת נפש - אני מוכן להשאיר אפילו "מחלת נפש" - אין פסיכולוג מסוגל
לעסוק במקצועו כיאות, רשאית היא לבקש מוועדת הרישום שתנהג לפי הוראות
פרק ד'. זאת אפילו אם מחלת הנפש הייתה לפני שנתיים-שלוש.

לפרופ' מילר: האם אתה סובר כאיש מקצוע
שמן הדיון להחזיר למקצועם פסיכולוג או פסיכיאטר שחלו במחלת נפש?

פרופ' ל. מילר:

בהחלט.

ש. נעמן:

אינני מקבל את הגירסה המתוקנת שניתן
להכניס לסעיף זה כל מחלה ולא דווקא
מחלת נפש. זו קונספציה של החוק הפלילי לפיו אדם שחולה במחלת נפש
אינו בר-עונשין והיא נקבעה בשני מבחנים - בסעיף 14 לחוק הפלילי
ובפסיקה של בית-המשפט העליון שיש מקרה של דחף לאו בר-כיבוש. בסעיף
שאנחנו דנים בו באים להגיד דבר אחד: אדם חולה נפש לא יהיה בר-עונשין
בעבירות משמעתיות. אם הוועדה מגיעה למסקנה שמדובר בחולה נפש, דינו הוא
אחד לגבי עבירה משמעתית כמו לגבי עבירה פלילית.

אם נחרגם את הצעת מר אליאסוף יוצא שדין
מחלה רגילה כדיון מחלת נפש. כלומר, אדם חולה בשחפת לא יהיה בר-עונשין
גם לפי הדיון המשמעי. לגבי החוק הפלילי אם אדם חולה במחלה יכולה המחלה
להוות סיבה מקילה לגבי המשפט, אבל אין בה כדי לפטור את הנאשם מאחריות.
אותה קונספציה אנחנו מבקשים שתהיה גם כאן.

היו"ר ח. גרוסמן:

לגבי המלה "מביר" אין חילוקי דעות שיש
למחוק אותה.

אבקש להכין לנו נוסח אחד שיכלול את
שלושת האלמנטים - שאינו מסוגל להיות פסיכולוג; שלא היה אחראי על מעשיו
בזמן המעשה או המחדל שהנאלנושא האישום; שאינו מסוגל לעמוד לדיון; נוסח
שני שיכיל רק שני אלמנטים ונוסח שלישי שיכיל רק אלמנט אחד. נצטרך
להצביע ולהחליט איזה נוסח לקבל.

פרופ' ל. מילר:

הייתי חומך בכך שיהיה כתוב "מחמת מחלת
נפש" במקום שיהיה כתוב על מצב בריאות
באופן כללי, היות והשפעה גופנית על הנפש מאובחנת כמחלת נפש.

לגבי הרישום מחדש: האם הוא יכול להיות
מרחבה? האם הוא יכול להיות שתנהג במקרה שמדובר באדם שלא לקה במחלת
נפש קשה כמו סכיזופרניה אלא בדכאון שהוא יכול לצאת מסנו בריא ככל
אדם אחר?

י. בארי:

למעשה כלל לא נאמר כאן מה תבדוק ועדת
המשמעת אם היא שומעת שבשעת המעשה היה
האדם בלתי אחראי למעשיו מחמת מחלת נפש.

י. אליאסוף:

נאמר שוועדת הרישום רשאית למחוק אותו.

אפשר איפוא להסתפק בכך שיעבירו את
הענין לוועדה רפואית והיא תחליט.

י. בארי:

הוועדה הרפואית ממליצה בפני ועדת
הרישום.

פרופ' ל. מילר:

הוועדה הרפואית ממליצה, ועדת הרישום
מחליטה אם למחוק אותו או לא, ואם
היא מחליטה לא למחוק אותו חוזר הענין לוועדת המשמעת.

י. בארי:

סעיף 38:

אין הערות.

סעיף 39:

ב. ידיד:
אני מציע הרכב אחד למועצה: יושב-ראש;
4 נציגים למוסדות ההשכלה הגבוהה,
נציגים של מחלקות לפסיכולוגיה; 2 נציגים - 1 של משרד הבריאות
ו-1 של משרד החינוך והתרבות; 6 נציגים של משרדי ממשלה אחרים, כפי
שהם מופיעים פה; 8 נציגים של הארגון המייצג; 4 נציגי ציבור.

חשוב מאד שבמועצה כזאת יהיו נציגי

ציבור.

כבר נכשלנו בנציגי ציבור. איך הם
יבחרו?

היו"ר ח. גרוסמן:

ש. נעמן:

הגענו לסעיף זה מכיוון שכל משרד
ממשלתי טען שגם הוא מקציט פסיכולוגים
ויש לו ענין מיוחד שהבעיות הפסיכולוגיות שלו יבואו לידי ביטוי במועצה.

איפה מיוצגות כאן המועצות המקומיות
שמעסיקות יותר פסיכולוגים מכל אחד

ח. שמעוני:

אחר?

הן מיוצגות על ידי משרד הפנים.

ש. נעמן:

חשבנו שבמועצה כזאת לא צריכים להיות
יותר מ-25 נציגים, כי זו צריכה להיות מועצה מקצועית בעלת כושר
פעולה ובעלת כושר להתכנס לעתים כשיהיה צורך.

אשר לנציגי ציבור: אותם 8 חברים
שמטנה שר הבריאות לפי המלצת הארגון הייצג אינם מוכחים להיות דווקא
פסיכולוגים. הוא יכול למנות גם נציגי ציבור.

ב. ידיד:

אבל כתוב - שמונה חברים שימנה שר
הבריאות לפי המלצת ארגון המייצג לדעתו
את המספר הגדול ביותר של פסיכולוגים רשומים, ואם לא הוגשה תוך ששים
יום לאחר דרישה להגישה - שמונה פסיכולוגים הנראים לשר הבריאות. כך
שהם כן חייבים להיות פסיכולוגים.

המלצת הארגון הייצג עדיין איננה
מחייבת את השר.

ש. נעמן:

בכל זאת חסרים פה נציגי ציבור.

ב. ידיד:

כשם שנותנים ייצוג הולם למשרד הבריאות
ולמשרד החינוך והתרבות כן יש לחת שלושה-ארבעה נציגים למשרד הפנים
שמייצג את המועצות המקומיות.

על חשבון מי?

היו"ר ח. גרוסמן:

ס. ידיד:
במקום לתת 3 נציגים למשרד הבריאות ו-3 נציגים למשרד החינוך והתרבות, אפשר לתת להם רק 2 נציגים, לכל אחד מהם, ולתת 3 נציגים למשרד הפנים.

היו"ר ח. גרוסמן:
למשרד הבריאות ולמשרד החינוך והתרבות ניתן רק שני נציגים לכל אחד ואילו למשרד הפנים ניתן שלושה?

ס. ידיד:
נוסיף עוד נציג.

ח. שמעוני:
לי נראה שהמשרדים הדומיננטיים לענין זה הם משרד הבריאות, משרד החינוך והתרבות, משרד הסעד ומשרד הפנים. הייתי נותן לכל אחד מארבעת המשרדים האלה 3 נציגים ואז אנחנו מגיעים גם כן ל-12 נציגים.

ט. שפניץ:
למשרד הסעד אין כמעט פסיכולוגים.

ח. שמעוני:
זה החלק הקובע ביותר לגבי האוכלוסיה שמטפל בה משרד הסעד. הוא צריך להיות מעונין ביותר.

פרופ' ל. סילר:
ברשימה שלך מוכרחים להדגיש את משרד הבטחון, שמעסיק יותר פסיכולוגים מאשר חלק ניכר של המשרדים.

אשר לייצוג של משרד הפנים: למעשה קשור משרד החינוך והתרבות במשרד הפנים למעשה קשור המוסטיות. זאת אומרת, הייצוג הוא באמצעות משרד החינוך והתרבות ולא באמצעות משרד הפנים, בהתחשב בעובדה שרוב הפסיכולוגים עובדים בנתי-הספר.

צ. לינקר:
מה על משרד העבודה? האם שם אין צורך בפסיכולוגים כדי להתאים מקצוע או להסב מקצוע?

היו"ר ח. גרוסמן:
לשם מה נחוץ משרד האוצר?

ש. בעמן:
יש הרבה עניינים כספיים, יש גם ענין של תקנים.

אני חושב שאם רוצים למחוק איזה שהוא משרד ההגינות מחייבת להזמין את נציג המשרד כדי שיאמר אם הוא מסכים למחיקה או לא.

היו"ר ח. גרוסמן:
אם היינו צריכים להזמין את הנוגעים בדבר לגבי כל ענין שאנחנו משנים היינו דנים בכל נושא שנים.

י. בארי:
לפי סעיף 40, המונה את תפקידי המועצה, אין כאן בכלל ענין למשרד האוצר.

ט. שפניץ:
האוצר דרוש לענייני כספים, תקנים.

היו"ר ח. גרוסמן:
יש כאן הצעה להוסיף שני נציגים למשרד הפנים כך שיהיו במועצה 27 חברים.

אכל לשם מה משרד האוצר?

י. בארי:

זה אינו ספריע.

הי"ר ח. גרוסמן: 6:

סעיף 40:

אין הערות.

סעיף 41:

האם מי שממנה יכול גם לבטל את המינוי?

ח. שמעוני:

כן, וזאת בהתאם לפקודת הפרשנות.

ש. נעמן:

אני מציעה שאפשר יהיה לחזור ולמנות חבר מועצה רק פעם אחת נוספת ולא יותר.

צ. לינקר:

ההערה נרשמה.

י. אלי אסוף:

סעיף 42:

אם מחוץ 27 יבואו 14 - שזה הרבה - לא יוכלו לקיים את הישיבה?

ח. שמעוני:

אולי נקבע שלישי?

הי"ר ח. גרוסמן:

שלישי ובלבד שיהיה ביניהם מספר מסויים של פסיכולוגים.

ח. שמעוני:

הפסיכולוגים יוכלו לשחק את המועצה אם לא יבואו.

י. אלי אסוף:

הם יכולים לשחק אותה גם אם מחצית המועצה תהיה חייבת להיות.

הי"ר ח. גרוסמן:

למה דרוש דווקא רוב? נראה לי שזה מיותר.

מ. ירד:

בשום מועצה לא כתוב שצריך להיות רוב. הייתי אומר שבכל מועצה צריכים להיות

ח. שמעוני:

שלושה פסיכולוגים לפחות.

המועצה מכריעה בדברים מאד חשובים.

פרופ' ל. סילר:

ש. נעמן:

בעיית הקוורום החוקי מוסדרת בפקודת הפרשנות בה נאמר שבגוף סטטוטורי קוורום חוקי זה הרוב. כאן רצינו להבטיח שלא יוכל להיות רוב בלי היושב-ראש שהוא שר הבריאות או נציגו.

פרופ' ל. סילר:

מה גם שהמועצה צריכה להכריע לגבי הכרה במקומות להשתלמות, שזו אחת הסוגיות העדיפות והחשובות ויש להחמיר בה לגבי הנוכחות של חברי המועצה.

לי נראה שזה מיותר. אם רוצים להבטיח שיהיה היושב-ראש, אפשר לומר שהמועצה

מ. ירד:

היא חוקית כשהיושב-ראש נוכח.

לגבי השתתפות חברי המועצה אפשר להכניס סעיף בתקנון המועצה, כי חבר שלא ישתתף בישיבת המועצה שלוש פעמים, אפשר יהיה להחליף אותו.

בסעיף 8(5), שחל גם על המועצה, יש
סנקציה לגבי מי שנעדר מהישיבות מספר

ט. שפניץ:

פעמים.

באותו סעיף נאמר ששר הבריאות רשאי להעביר
חבר המועצה מכהונתו גם על פי בקשת השר או הגוף שהחבר מייצגם.

אם כך צריך רק להבטיח את נוכחות היושב-
ראש.

היו"ר ח. גרוסמן:

אפשרות אחרת: אם יבוא מספר קטן של
חברי מועצה, אפשר לדחות את הישיבה חוץ
כדי התראה שבפעם הבאה יכריעו בכל קוורום שלא יהיה.

צ. לינקר:

זה מכוסה בסעיף 43.

ש. נעמן:

יש שתי הצעות: אחת של חבר-הכנסת ידיד
שהיושב-ראש חייב להיות נוכח בכל ישיבה.
השנייה של חבר-הכנסת שמעוני, שיהיה היושב-ראש ועוד שלושה פסיכולוגים
לפחות.

היו"ר ח. גרוסמן:

אם היושב-ראש חולה או נמצא בחוץ-לארץ,
האם התקנון מאפשר להמשיך בעבודה?

פרופ' ל. מילר:

השר יכול למנות נציג שלו.

היו"ר ח. גרוסמן:

אני חושב שבהצעת חבר-הכנסת שמעוני יש
הזמנה לחברי המועצה להקל בתפקידם: אם
יחייבו שניים-שלושה פסיכולוגים בנכחות, יחשוב כל אחד מחברי המועצה
שגם בלעדיו יש קוורום.

ש. נעמן:

אולי כדאי לומר היושב-ראש או ממלא
מקומו, כדי להבטיח את הדבר?

צ. לינקר:

כתוב בסעיף 39: "שר הבריאות או מי שהשר
ימנה לכך".

היו"ר ח. גרוסמן:

סעיף 43:

למעשה מכסה סעיף זה הכל ומאפשר לנו
למחוק את סעיף 42.

היו"ר ח. גרוסמן:

אני מציע שתקנות המועצה יהיו באישור
ועדת השירותים הציבוריים.

מ. ידיד:

את התקנות קובע שר הבריאות ולא המועצה.
נאמר שאם לא נקבע דבר בחוק או בתקנות
סדרי עבודתה.

י. אליאסוף:

אולי צריך להכניס כאן מה המספר של
חברי המועצה שדרוש על מנת לשנות את

צ. לינקר:

התקנון.

לשר יש הסמכות לקבוע את סדרי הדיון
במועצה. למועצה יש רק סמכות שיורית -
בחוק על ידי השר יכולה לקבוע המועצה
את המועצה לרוב נוקשה?

י. אליאסוף:

בכל זאת תרשמו לפניכם את ההערות.

היו"ר ח. גרוסמן: